

SPOTKANIE CSFN i SNR w RZYMIE
16-21 czerwca 2022
Nazaretanki i SNR na ścieżce synodalnej Kościoła
ze Świętą Rodziną
Skrót najważniejszych informacji

W spotkaniu odbywającym się w Rzymie w dniach 16-21 czerwca 2022 r. pod hasłem „Nazaretanki i SNR na ścieżce synodalnej Kościoła ze Świętą Rodziną” wzięli udział:

Prowincja, kraj	Siostry	Członkowie SNR	Dzieci Nazaretu
Jezusa Dobrego Pasterza (Europa - Francja)	s. Luiza Chrzastowska s. Miriam Metelski	Ela i Sławek Świć, Małgosia Czarnohorska	Natalia, Julia, Karolina, Kamil
Najświętszego Imienia Maryi (Polska - Kraków)	s. Katarzyna Witkowska s. Jolanta Olczyk	Karolina i Kamil Jaworscy	Jan, Alicja, Julia
Najświętszego Imienia Jezus (Polska - Warszawa)	s. Maksymiliana Dojcz s. Michaela Pietrzak	Bożenka i Janusz Malcowie, Małgosia i Tomek Gniadzikowie	
Świętej Rodziny (USA)	s. Maria Magdalena Rybak	Michael D'Onofrio	
Błogosławionych Męczennic z Nowogródka (Białoruś)	s. Marianna Aleszczyk	Marta i Arciom Tkaczuk	Sara, Miriam
Maryi z Nazaretu (Filipiny)	s. Mary Michael Banquil s. Rosalie Marie Madelo	Grace Garrucho Nava i Carlos Olivares Nava	
Ducha Świętego (Australia)	s. Rita Marie Apura	Lyn Griffiths, Alycia Koulouris	
Rzym	s. Speranza Grzebielec		
	12 siostr	16 członków	9 dzieci

Tłumaczkami były: s. Anita Jach i s. Justyna Czerwińska. Opiekę nad dziećmi sprawowały: s. Wioletta Czarnul i s. Miriam Jedlińska.

Sesja 1.

Wprowadzenie do spotkania – s. Speranza Grzebielec. Wystąpienie Matki Generalnej Angeli Marie Mazzeo

Pierwszy dzień Międzynarodowego Spotkania Sióstr Dyrektorek oraz przedstawicieli SNR rozpoczął się Mszą św. Podczas pierwszej sesji o godz. 9.00 s. Speranza Grzebielec, generalna koordynatorka SNR, powitała wszystkich przybyłych i przedstawiła najważniejsze sprawy organizacyjne. Następnie modlitwę wprowadzającą w cały dzień poprowadzili przedstawiciele prowincji krakowskiej: s. Katarzyna Witkowska oraz Karolina i Kamil Jaworscy.

Wprowadzając w temat spotkania, który brzmi: **„Nazaretanki i SNR na ścieżce synodalnej Kościoła ze Świętą Rodziną”**, s. Speranza zachęcała wszystkich do szczególnego wsłuchiwania się w to, co chce mówić do nas Duch Święty i dokąd chce nas prowadzić po ścieżkach Nazaretu. Przypomniała słowa bł. Franciszki Siedliskiej: *„Pan Jezus dał ci zrozumieć ten skarb ukrytego życia w Nazarecie. Wydaje się, że nie ma w tym nic nadzwyczajnego, nic atrakcyjnego, nic, co zasługiwałoby na ludzkie pochwały i uznanie... Tu nasz Pan jest bardziej ukryty, niż na krzyżu czy w Eucharystii. W Nazarecie wydaje się, że On nawet swoją miłość ku nam ukrył. Nie czyni nic, a osiąga jakże wiele! Ukrył swoją mądrość i nawet swoją miłość, by dać nam wzór najpełniejszego oddania... Ta pozorna bierność kryła pełnię aktywności, to jest miłość doskonałą, modlitwę i ofiarę z siebie”*. Siostra stwierdziła, że nam wszystkim, Siostrom i Stowarzyszonym, Pan Jezus dał odkryć i zrozumieć piękno Nazaretu.

Następnie Generalna Koordynatorka przedstawiła aktualne dane statystyczne. SNR istnieje w 7 prowincjach. W ujęciu chronologicznym są to: USA, Australia, Francja, Warszawa, Kraków, Białoruś, Filipiny. Nie ma na razie Stowarzyszenia na Ukrainie oraz w „domach misyjnych” ss. Nazaretanek w Ziemi Świętej, Ghanie, Hiszpanii. Według danych na grudzień 2021 r. SNR zrzesza 707 członków na całym świecie.

W październiku 2021 r. papież Franciszek otwierając Synod Biskupów w Kościele, zaprosił wszystkich wiernych w Kościołach lokalnych do podjęcia drogi synodalnej, która opiera się na 3 fundamentach:

Spotkać – spotkanie z żywym Bogiem;

Słuchać – słuchanie Ducha Świętego;

Rozeznawać – rozeznawanie drogi miłości.

Jako Nazaretanki i Stowarzyszenie Najświętszej Rodziny pragniemy włączyć się w życie Kościoła i w drogę synodalną. Według tej metody chcemy też pracować podczas Międzynarodowego Spotkania w Rzymie. W naszej kontemplacji towarzyszyć nam będzie scena

odnalezienia Jezusa w świątyni i powrotu do Nazaretu (Łk 2,41-52). Podstawowe pytanie, na które chcemy znaleźć odpowiedź, to:

Do podjęcia jakich kroków zaprasza nas Duch Święty, abyśmy wzrastali w naszym podążaniu razem, Zgromadzenie Sióstr Najświętszej Rodziny z Nazaretu oraz Stowarzyszenie Najświętszej Rodziny?

Gośćmi 1. sesji były Siostry z Zarządu Generalnego CSFN na czele z Matką Generalną Angelą Marie Mazzeo. Matka Generalna wyraziła na wstępie swoją wielką radość z możliwości przyjęcia tak wielu gości z całego świata w domu generalnym Zgromadzenia. Podkreśliła, że jest to historyczne spotkanie, bo oprócz Sióstr Dyrektorek i Sióstr posługujących w SNR biorą w nim także udział po raz pierwszy przedstawiciele członków Stowarzyszenia z każdej prowincji. „Widzimy – powiedziała Matka Generalna – jak ważne jest słuchanie różnych głosów i rozważanie różnych perspektyw”.

Idea grup współpracujących z CSFN jest koncepcją sięgającą myśli bł. Marii Siedliskiej o Bractwie Świętej Rodziny. I chociaż w każdej prowincji występują różne modele Stowarzyszenia, wszędzie – podkreśliła Matka Angela – istnieją te same elementy, o których pisała bł. M. Franciszka:

„Cześć i naśladowanie przykładu Świętej Rodziny Jezusa, Maryi i Józefa, zwłaszcza przez szerzenie wśród siebie i wśród innych Królestwa miłości Bożej, które rozkwitło najpierw w Świętej Rodzinie na ziemi”.

Matka Angela przypominała, że w 1925 r. podczas kapituły generalnej stwierdzono, że stowarzyszeni świeccy będą szerzyć Królestwo Bożej Miłości tam, gdzie Siostry nie mogą dotrzeć. Ten cel jak tak samo ważny i aktualny dzisiaj, w XXI w.

Aktualnie na świecie jest ok. 1100 nazaretanek, zaś w SNR jest: 707 członków, 268 dzieci Nazaretu oraz ok. 120 kandydatów do SNR. Ta suma liczby świeckich jest prawie równa ilości Sióstr Nazaretanek. To podkreśla, jaka siła tkwi w SNR oraz z jaką siłą SNR może szerzyć misję Królestwa Bożej Miłości w Kościele i w świecie. Matka Generalna podkreśliła, że CSFN wzbogaca się poprzez SNR o pełniejszą obecność w świecie i zdobywa nowe obszary do misji apostolskiej, pozwalając pełniej realizować charyzmat Nazaretu.

By móc realizować ideę charyzmatu Matki Założycielki wraz z Siostrami Nazaretankami, członkowie Stowarzyszenia muszą sami wkładać wiele wysiłku, by troszczyć się o swoją rodzinę, o jej wzajemną miłość i jedność.

W dalszej części swego wystąpienia Matka Angela Marie Mazzeo przypomniała za św. Pawłem, że „różne są dary łaski, lecz ten sam Duch” (1 Kor 12, 4). Każdy z nas, każdy ze Stowarzyszonych posiada różne dary i talenty. Udział w misji Zgromadzenia może być zatem różny w zależności od tych darów, których udziela Pan, jak i na mocy stanu, w którym jesteśmy, czy to stanu zakonnego, małżeńskiego czy życia samotnego. „Modlę się –

Sesja 2.

Charyzmat, duchowość i misja Zgromadzenia. Jak Nazaretanki i SNR mają kroczyć razem, pijąc z tego samego źródła?

- s. Maria Teresa Marcinik CSFN

O charyzmacie najlepiej mówimy, żyjąc nim, gdy nasz sposób życia o nim świadczy. Wszyscy, Siostry, Stowarzyszeni, mamy to samo źródło: chrzest św., słowo Boże, Eucharystia, czerpiemy z duchowości Nazaretu.

Charyzmat i duchowość Nazaretu przenikają się ze sobą, są ze sobą mocno związane. W centrum znajduje się Najświętsza Rodzina z Nazaretu, która jest Królestwem Bożej Miłości. Z tego wypływają inne elementy, cechy, postawy, takie jak: *miłość Boga i miłość wzajemna; głębokie zjednoczenie z Bogiem; duch ukrycia, nazaretańska zwyczajność i prostota; umiowanie Eucharystii; umiowanie Kościoła i Ojca św.; rys paschalny; posłuszeństwo woli Bożej; wierność Duchowi Świętemu.*

Z tego wypływa misja Nazaretu, którą jest rozszerzanie Królestwa Bożej Miłości wśród siebie, wśród innych, a zwłaszcza w rodzinach.

Czym jest charyzmat? Charyzmat (gr. *charis* – łaska, łac. *gratia, gratis*) to dar darmo dany. Różnica między łaską a charyzmatem polega na tym, że łaskę możemy wymodlić, wyłagać, charyzmat otrzymuje się za darmo, zależy od hojności Ducha Świętego. Termin *charyzmat* w Kościele odnosi się do charyzmatu życia konsekrowanego, charyzmatu założyciela.

Charyzmat w sensie teologicznym zawiera w sobie wymiar:

podkreśliła Matka – by każdy z nas był otwarty na dzielenie się tymi darami”.

Spotkanie międzynarodowe CSFN i SNR w Rzymie jest szansą na wymianę dóbr i pomysłów, jakie są charakterystyczne dla poszczególnych krajów, regionów. „Nie możemy przewidzieć, dokąd zaprowadzi nas Duch Święty” – powiedziała Matka Generalna. „Drogę poznaje się, idąc”.

„Niech Święta Rodzina będzie waszym przewodnikiem i towarzyszy wam w tych dniach – zakończyła Matka Angela. – Uczcie się od **Maryi** słuchać tak, jak Ona słuchała słów Anioła i wierzyła, że słowa Boga skierowane do Niej się spełnią. I tak jak Ona, zachowajcie w swoim sercu skarb tego czasu spędzonego razem.

Uczcie się od **Józefa** otwartości na wszystkie sposoby, w jakie Pan chce się z nami komunikować, i niech nasze działania wypływają z pragnienia, by zawsze wypełniać wolę Ojca.

I obyśmy nauczyli się od **Jezusa** chodzić z naszymi braćmi i siostrami jak jedna rodzina, dostrzegać talenty innych, dawać innym przestrzeń do bycia sobą i ofiarować im pokój Chrystusa, który jest przyczyną naszej nadziei”.

- pneumatologiczny – dar Ducha Świętego;
- wspólnotowy – jest zawsze dla wspólnoty, by nim służyć;
- eklezjalny – ma odpowiedzieć na konkretną potrzebę w Kościele, jest dany do budowania Ciała Chrystusowego;
- Chrystologiczny – odsłania jakąś część, „fragment” tajemnicy Chrystusa.

W świetle tego, jak powiedziała kiedyś Matka Teresa Jasionowicz: „Charyzmat to nie coś, to Ktoś”, to Ktoś, czyli Jezus, który przyszedł z Nieba i przez 30 lat objawiał miłość Boga w rodzinie. Charyzmat założyciela

uwidacznia się w misji Zgromadzenia, jest to rzeczywistość o wiele bogatsza, szersza, jest darem duchowym otrzymanym przez założyciela, jest rzeczywistością odkrywaną przez wiele lat.

Duchowość rodzi się z konkretnego charyzmatu, z tego daru rodzi się droga, strumień. Źródło jest obrazem charyzmatu, zaś strumień jest symbolem duchowości. Charyzmat jest darem niezmiennym, duchowość jest podatna na wpływy kulturowe, może przejawiać się na różne sposoby w zależności od tego, kto nią żyje, w zależności od kontekstu kulturowego i językowego, w jakim jest przeżywana. Tak jak strumień wody przybiera różne postacie w zależności od takiego, po jakim terenie płynie, w zależności od koryta, w jakim płynie, w zależności od brzegów, jakie go otaczają i od klimatu, w którym płynie. Podobnie jest z duchowością. Tę samą duchowość będą inaczej przeżywać różne osoby i różne Instytuty.

Charyzmat jest czymś trwałym i stabilnym, niesie ze sobą wymóg ciągłości i nie można go zmieniać. Duchowość natomiast może być dzielona z innymi, nawet jeśli nie mają oni ścisłych więzi z danym Instytutem i jego tradycją (zob. B. Secondin, *Otwarte Horyzonty*, s. 281-282).

Każdy charyzmat bierze początek ze słowa Bożego, które Bóg w swoim zamyśle przewidział dla tego założyciela. O. Bernard Hylla, zmartwychwstaniec, mówi, że wszyscy założyciele żyją według całej Ewangelii, ale każdy z nich otrzymał ją jakby otwartą na innej stronie. U bł. Matki Franciszki to otwarte słowo Boże o Królestwie: „*Ecce regnum Dei intra vos est*” (Łk 17,20).

Żeby charyzmat mógł być odkryty, założyciel musi mieć jedyne niepowtarzalne doświadczenie Boga. Do tego

dochodzi odkrycie pilnej potrzeby Kościoła na ten czas, której zaradzić może tylko Bóg i On znajdzie drogę, by jej zaradzić. W II połowie XIX w. tą potrzebą było ratowanie rodziny, zwłaszcza chrześcijańskiej. Odkrycie tej potrzeby w Kościele pozwoliło specyficznie zrozumieć Ewangelię i tajemnicę Chrystusa. Matka Założycielka dostrzegła w Świętej Rodzinie, w ukrytym życiu Nazaretu początek Królestwa Bożego na ziemi. „*Charyzmatem Nazaretu jest Miłość Wcielona w Najświętszej Rodzinie z Nazaretu. Królestwo Bożej Miłości objawione w życiu Najświętszej Rodziny jest odblaskiem życia Trójcy Świętej*”.

W ostatniej konferencji do sióstr, 14 listopada 1902 r., tydzień przed śmiercią, Matka mówiła: „*Jest to złudzenie, jeżeli któraś z sióstr myśli, że kocha Pana Jezusa, a tej lub owej siostry znieść nie może. MIŁOŚCI, MIŁOŚCI, SIOSTRY MOJE! NAZARET I NIEMIŁOŚĆ NIE MOGĄ MIEĆ NIC WSPÓLNEGO ZE SOBĄ. Z Nazaretu wyszło Słowo Wcielone, wyszła Miłość na świat cały, a więc w nas, w dzieciach Najświętszej Rodziny, miłość musi kwitnąć i panować, inaczej nie byłybyśmy prawdziwymi dziećmi Najświętszej Rodziny*”.

Nasz charyzmat jest darem do przeżywania w konkretach życia, do dzielenia się najpierw w obrębie naszych wspólnot, rodzin, środowisk – szerzenie Królestwa Bożej Miłości wśród siebie, wśród innych, a szczególnie w rodzinach. Tak jak w ziarnie, tak jak w słowie Bożym ukryta jest siła życia - ta sama duchowa moc kryje się w charyzmacie nazaretańskim. Ważne by ją odkrywać!!! Ważne jest moje pragnienie – czy tego chcę??? Czy chcę poznawać ten duchowy charyzmat na swojej drodze, w swoim życiu? Czy pragnę odkrywać w charyzmacie ten duchowy potencjał życia?

Sesja 3.

Czy chcesz nauczyć się kochać Pana Jezusa? Życie i duchowość bł. Franciszki Siedliskiej na przykładzie zakładania nowej fundacji w Londynie - s. Barbara Gromada CSFN

Rozpoczynając opowieść o bł. Marii od Pana Jezusa Dobrego Pasterza s. Barbara pokazała atmosferę domu Siedliskich w okresie jej dzieciństwa i młodości. To tam widoczne są już rysy jej osobowości i źródła tego, co stało się tęsknotą i nieodkrytym jeszcze początkiem jej duchowości.

„Czy chcesz nauczyć się kochać Pana Jezusa” – to pytanie o. Leandra, kapucyna, zaproszonego do domu Siedliskich, które spotkało się z oddźwiękiem w sercu młodej Franciszki. Odtąd Jej całe życie stało się wielką szkołą kochania, szkołą, która miała niezwykle wymagającego Mistrza; z tej szkoły wychodziły dusze niezwykle, takie jak bł. Franciszka.

Jej życie, duchowość zostały pokazane przez s. Barbarę na przykładzie zakładania nowej fundacji w Londynie, gdy Franciszka Siedliska miała 50 lat.

Był koniec XIX w., do Anglii trafiło wówczas ok. 3-5 tys. Polaków, biednych, zagubionych, którzy chcieli dostać się do Ameryki, ale z różnych powodów zatrzymali się w Anglii. Nie mając środków finansowych, skazani byli na tragiczny los. Na wyspach nie było regularnego

duszpasterstwa. W 1891 r. pojawiła się pierwsza myśl o założeniu fundacji w Londynie. Z jednej strony była to szansa na pozyskanie nowych powołań wśród dziewcząt znających j. angielski, które można by posłać do niezwykle intensywnie rozwijającej się misji w USA. Dodatkowo problemy finansowe nowo powstałego Zgromadzenia zachęcały do rozpoczęcia fundacji w Anglii.

Wkrótce po spotkaniu z abp Westminsteru Herbertem Vaughan, a także z niezwykle wpływową i ważną osobą lady Herbert, została podjęta decyzja o wyjeździe do Londynu. W 1895 r. rozpoczęła swą działalność misja polsko-litewska. Początki fundacji były bardzo trudne, siostry mieszały w bardzo ubogich warunkach. Pojawiało się wiele różnych niedogodności, także na tle narodowościowym. Dodatkowo niepokoje wywoływały ataki agresji ze strony miejscowych żydów, którzy obawiali się, że siostry przyjechały ich nawracać.

Przez ok. pół roku matka prowadziła bardzo intensywną działalność duszpasterską ze względu na brak kapłana. Siostry zaangażowały się mocno w posługę chorym, zarówno w domach, jak i w szpitalach, niezależnie od wyznania czy narodowości, czasem pokonując pieszo ogromne odległości, by dotrzeć do potrzebujących.

„Nie ludzie nas, ale my ludzi wyszukiwać mamy. Oni do księdza idą przez siostry. Siostry ich muszą przyciągać, nauczać, pociągać!” – powtarzała Matka Franciszka swym siostronom.

Nie mogły pomóc ludziom materialnie, ale ratowały ich dusze, zabiegały o ich zbawienie. *„Pan Jezus dał mi to, o co go w modlitwie prosiłam, by szukać zbłąkanych owieczek i za taską Bożą przyprowadzać je do owczarni”*.

Tak w praktyce wyglądała szkoła miłości bł. Franciszki. Rodzaju lekcji nie wybierała, szła tam, gdzie Jezus, którego chciała kochać nad życie, ją posyłał.

DZIEŃ 2. 17.06.2022 (piątek)

TEMAT: Rozeznawanie

Sesja 1 i 2.

Aspekty rozeznawania duchów. Proces wspólnotowego rozeznawania - o. James Grummer SJ
Jezuita, przyjął święcenia w 1982 r. w USA, dyr. Ignacjańskiego Centrum Duchowości w Rzymie

Droga synodalna to droga wspólnego rozeznawania, dialogowania. Uczestniczymy w niej razem, razem wypełniamy misję.

Jak nauczyć się rozeznawania?

Rozeznawanie jest modlitewnym procesem szukania woli Boga, by wzrastać w wolności i naśladowaniu Chrystusa. To proces modlitewny, który polega na „marnowaniu” czasu z Bogiem. Tu nie chodzi o wydajny proces, przynoszący od razu efekty. Chodzi o bycie z Bogiem, siedzenie przy Nim, chodzenie z Nim. Szukanie woli Bożej to nie znaczy, że Bóg ma precyzyjny plan dla nas i my mamy go odkryć. On jest wolnością. Bóg mieszka w nas, a jednocześnie jesteśmy grzesznikami. Nie zawsze słuchamy tego, co mówi Bóg, czasem uważniej słuchamy tego, co mówi świat. Rozeznawanie to bycie świadomym tych dwóch głosów: Boga i świata, szatana. Ten drugi mówi, że jestem tym, co posiadam, co mam, im więcej mam talentów, tym jestem lepszy. Ewangelia mówi, że pierwsza pokusa człowieka to bogactwo. Drugą są zaszczyty, chcemy, by inni myśleli dobrze o nas, byśmy doświadczali pierwszeństwa, zaszczytów, np. pierwszy mogę wejść na pokład samolotu, jestem V.I.P. Trzecią pokusą jest pycha – chcę być pierwszym w samolocie, denerwuję się, kiedy mnie zatrzymują przy wejściu.

Jezus chce, byśmy byli tacy jak On. Jesteśmy materialni, jest w nas pustka, która potrzebuje wypełnienia. Zamiast bogactwa mamy ubóstwo, zamiast zaszczytów mamy pogardę. Umieramy, jesteśmy śmiertelni i sam Jezus wszedł w to doświadczenie śmiertelności.

Rozeznanie to rozpoznanie głosu, który kusi i głosu Jezusa, który chce nam pokazać, jak możemy być instrumentami Boga w świecie. W procesie rozeznania potrzebujemy zatem wolności „od” i wolności „ku”. **Wolny od** łańcuchów, które mnie wiążą, od moich ograniczeń, od moich myśli, że mi się nie uda oraz od tego, że mogę wszystko. Jezus jest w stanie nas od tego uwolnić, od naszych ograniczeń, ale i od fantazji o moich możliwościach. **Wolność ku** temu, kim jesteśmy prawdziwie, czyli córkami i synami Boga. Być sobą, być obecnością Chrystusa w świecie, świątynią Ducha Świętego w świecie.

Rozeznanie – to mieć to wszystko w głowie; ono oznacza często umieranie dla siebie, tak jak umarł Jezus. Jest to często bolesne. Rozeznanie to czynienie czegoś

konkretnego, co wymaga czasem czynów trudnych, ofiarnych, wymaga ofiarowania czegoś z siebie.

Rozeznawanie różnych duchów

Wszystko, co jest stworzone, jest darem Boga. Zostało stworzone, aby przyczyniać się do naszego zbawienia, by pomagać nam chwalić i służyć Bogu. Musimy się jednak uczyć, jak używać rzeczy obecnych w świecie, by prowadziły nas ku Bogu, a nie ku światu, np. telefony. Niektóre rzeczy są dobre dla innych, niekoniecznie dla mnie. Trzeba uczyć się strategii Jezusa, czyli jak używać rzeczy, by były dobre dla nas, jak czynić dobre wybory. Zatem ubóstwo raczej niż bogactwo, pogarda raczej niż zaszczyty i pokora raczej niż pycha.

Św. Ignacy wyróżnia dwa podstawowe stany: pocieszenie i strapienie.

Pocieszenie prowadzi nas do Boga. To stan, który pozwala lepiej odkryć siebie, pozwala wzrastać w wierze, nadziei i miłości, daje pokój, ukojenie. Przynosi łyż i żal za grzechy. Miłość do rzeczy jest tylko wyrazem Bożej miłości. Pocieszenie to odczuwalne doświadczenie miłości Boga, które buduje w nas życie Chrystusowe.

Strapienie to stan ciemności, opuszczenia, oschłości, ośpienie duszy, wewnętrzny niepokój, impulsywność w kierunku tego, co niskie lub ziemskie. To odczucie dysonansu, podważającego w nas życie Chrystusowe.

Warunki konieczne do rozeznawania wspólnotowego

1. **Wiara**, czyli przekonanie, że Bóg chce pobłogosławić proces naszego wspólnotowego rozeznawania w jakiejś sprawie. Wiara, że On chce mówić przez każdego, przez grupę.

2. **Wolność** (ignacjańska obojętność i wyłączenie się z zajmowania się innymi sprawami):

– **od** strachu, wątpliwości, uprzedzenia, ukrytych celów, potrzeby przekonywania innych, że moja prawda jest lepszą prawdą, od bycia w centrum wszechświata, od przestrzegania zasad, braku dyscypliny, od traktowania innych przedmiotowo, fantazji, ciągłego działania, powtarzania błędów;

– **aby** zobaczyć piękno, dobro, by używać wyobraźni, szukać Boga, nie siebie samych, słuchać Ducha Świętego, siebie, innych; by mówić w sposób szczery, uważny, być obiektywnym, otwartym.

3. **Hojność**/wielkoduszność wyrażająca się w gotowości do modlitwy, do trudu, do nieliczenia się z kosztami, do

Dla św. Ignacego rozeznawanie to odkrycie świadomości tych stanów pocieszenia i strapienia, to zrozumienie działania duchów, które prowadzą nas do tych stanów.

Dobry duch, dając pocieszenie, chce, byśmy wzrastali, a zły - byśmy się umniejszali, nawet czasem skłaniając do nadmiernej ilości dobrych rzeczy. Jeżeli początek, środek i koniec są dobre i zbiegają ku temu, co dobre, to znak anioła światłości. Jeśli bieg myśli kończy się czymś złym, odwracającym uwagę lub mniej dobrym niż pierwotnie proponowano; jeśli osłabia, niepokoi, zakłóca, pozbawia dotychczasowego pokoju, pogody ducha i ciszy, to pochodzi od nieprzyjaciela. Jesteśmy czasem kuszeni do robienia zbyt wielu dobrych rzeczy, więcej, niż jesteśmy w stanie zrobić w ciągu dnia. Trzeba rozróżnić między dobrym pomysłem, który wiedzie do światła, i dobrym pomysłem, który jednak nie prowadzi do dobra w całości, np. pokusa dążenia do osiągnięcia zbyt wiele w dobrej sprawie (perfekcjonizm) czy nieświadomość swoich ograniczeń prowadzą do niewłaściwych owoców.

dawania naszych talentów, by chcieć dobra, do podporządkowania osobistych upodobań dobru grupy.

4. **Komunia** – w której zaufamy sobie, że jesteśmy po tej samej stronie. Jesteśmy grupą, mamy różne perspektywy, dlatego zobaczymy, że jest inny świat, odkrywamy inne perspektywy, spojrzenia.

5. **Czas** – na modlitwę osobistą i wspólnotową, na mówienie, słuchanie, milczenie.

6. **Wiedza** – jak rozeznawać duchy, jak rozmawiać ze sobą nawzajem (nie jak przemawiać!), jak słuchać. Trzeba ustalić też wszystkie wspólne informacje dotyczące sprawy do rozeznania.

Wchodząc w proces rozeznania, trzeba mieć w sobie jakiś konkretny pogląd; oczywiście mogą go zmienić, ale muszą mieć jakieś moje stanowisko. Ważne, by ustalić, kto podejmuje ostateczną decyzję i w jaki sposób zostanie ona podjęta. Ostatecznie, każdy jest zobowiązany, by wyniki tego rozeznania przyjąć, nawet jeśli nie zgadza się z nimi w całości.

Proces rozeznawania wspólnotowego

Proces rozeznawania wspólnotowego składa się z 3 części:

1. Przygotowanie wstępne

Na początek należy zebrać wszystkie możliwe informacje, rozpowszechnić je, wyjaśnić tak, by każda z osób biorących udział we wspólnotowym rozeznaniu miała dostęp do tych samych informacji. Następnie

trzeba jasno sformułować cel rozeznania. Cel musi być realnym, ważnym, konkretnym, wykonalnym działaniem, do którego realizacji zobowiązują się uczestnicy. Musi być sformułowany w jasny i prosty sposób, z podaniem *kto, co, jak, kiedy, jak często i jak długo* będzie robił.

Ważne, by każdy mógł osobiście się pomodlić, zastanowić i podjąć osobistą decyzję dotyczącą tego zagadnienia. To może trwać dzień albo i dłużej.

2. Proces

- *Modlitwa wstępna* o światło i Bożą obecność.
- *Wypowiedź na temat problemu* bez dyskusji czy debaty (wypowiedzenie wad, pytań, wątpliwości; każdy musi się wypowiedzieć, nawet, by potwierdzić zgodność z innymi).
- *Modlitwa* nad tym, co zostało powiedziane (co Pan mówi do mnie, do nas? Czy pojawiają się jakiś obawy, brak wolności po tej modlitwie).
- *Stwierdzenie zalet* (plusy, zalety, powody, które zachęcają, by podjąć to zadanie).

Sesja 3.

Jak Sługa Boża Siostra Małgorzata Banaś przeżywała charyzmat nazaretański? - s. Barbara Gromada

Ojciec Święty zaliczył s. Małgorzatę Banaś, sługę Bożą, do tych nielicznych sprawiedliwych z historii o Sodomie i Gomorze, za których wstawiał się Abraham.

Siostra Małgorzata to osoba prosta, ale niezwykła. Zostawiła po sobie bardzo nieliczne informacje pisane (listy z 1968 i 1964, kilka kartek oraz świadectwa osób znających ją). Pochodziła spod Wadowic, pracowała przez rok w szpitalu. W Zgromadzeniu pracowała w Krakowie, Lwowie, Stryju, głównie wykonywała prace fizyczne. W 1926 r., mając 30 lat, złożyła śluby wieczyste w Grodnie i przyjęła predykat *Od serca Pana Jezusa konającego w Ogrójcu*. Tajemnica ta wypełniła się dokładnie w jej życiu. Bóg przemawia do nas przez pragnienia.

Siostra Małgorzata została przeniesiona z Warszawy do Nowogródka, do wspólnoty Chrystusa Króla. Przez

– *Sprawdzenie, czy istnieje konsensus*. Jeśli wszyscy zgadzamy się, wcielamy decyzję w życie.

– *Modlitwa nad tym, co się wydarzyło dotychczas* – w czym mamy pokój, co nas zachęca. Ponownie konieczne jest, by wypowiedzieli się wszyscy rozeznający.

– *Wspólnotowa ocena i odkrywanie woli Bożej*. Jeśli nie ma jednomyślności – szukamy, gdzie jesteśmy, jakie są „za i przeciw”, w czym jesteśmy przeciw, jak zminimalizować minusy, wzmocnić plusy. Można wtedy przedstawić propozycję podjęcia decyzji przez mniejszą grupę albo zostawić ją przełożonemu. Czasem trzeba zweryfikować pierwotną propozycję, by osiągnąć porozumienie. Możliwe też przyjęcie rozwiązania przez głosowanie większością głosów, jeśli zgadzamy się, że wynik głosowania będzie obligatoryjny.

– *Modlitwa dziękczynna*.

3. **Potwierdzenie** (określenie terminu wykonania decyzji oraz sposobu oceny wyników rozeznania).

pierwsze miesiące toczyła wewnętrzną walkę dotyczącą pobytu w tym miejscu, bardzo chciała przyjąć wolę Bożą.

Ten pobyt w Nowogródku w okresie II wojny światowej to dla s. Małgorzaty czas bardzo trudny: opuszczenie domu zakonnego, okupacja sowiecka, praca codziennie w szpitalu miejskim od 8.00 do 17.00 jako siostra opatrunkowa na oddziale chirurgii.

Na przełomie lipca i sierpnia 1943 r. zaczyna się dla niej Ogrójec, a potem powolne konanie przez prawie 20 lat. Kiedy 31 lipca Siostry zostały wezwane na posterunek gestapo, s. Stella, przełożona domu, prosiła, by s. Małgorzata została w domu, zaopiekowała się kościołem farnym i domem. Wiedziała, że Małgorzata jest silna i da sobie radę, gdyby coś się stało.

Można sobie wyobrazić, co przeżywała s. Małgorzata, kiedy Siostry nie wróciły do domu, bezskutecznie czekając na ich powrót. Kiedy prawda wyszła na jaw, były w niej niepewność, lęk, samotność, poczucie opuszczenia. S. Małgorzata, która w swej intencji też była gotowa oddać życie tak, jak siostry, mocowała się w sobie, szukając zrozumienia swej sytuacji. „Bóg zostawił mnie na straży fary” – w tym zobaczyła działanie Boże. To On wyreżyserował całą tę sytuację, mając w tym swój zamiar. To uczy nas, że za każdym wydarzeniem w życiu stoi Pan Bóg, On ma swój zamiar.

Od połowy sierpnia 1943 r. została sama w Nowogródku. Dwa razy była w niebezpieczeństwie śmierci, raz nawet została wywieziona do lasu, ale udało

się jej uciec. Niemcy szukali 12 zakonnic pod szpitalem, ale też udało się jej zniknąć i do pracy w szpitalu nigdy już nie wróciła. W lutym 1944 r., gdy Sowieci zajęli Nowogródek, pojechała na Litwę, prosząc o przysłanie siostr do Nowogródka. Wspólnota została reaktywowana, doszły 3 siostry i ks. A. Zienkiewicz.

Po wojnie s. Małgorzata postanowiła zostać w Nowogródku. Trzeba pamiętać, że w tym czasie Kościół znalazł się w ogniu prześladowań, których celem było najpierw ograniczenie, a następnie zniszczenie jego działalności. Represje dotknęły 80% księży, zakazano nauczania religii dzieci i młodzieży. Nastąpiła totalna laicyzacja. Władze sowieckie odebrały dom, w którym mieszkała s. Małgorzata. Wynajęła wówczas pokój w pobliżu fary, w końcu zamieszkała w zakrystii, z pomocą ludzi przystosowując ją do jako takich warunków. Były one mimo wszystko ekstremalne.

S. Małgorzata nie posiadała źródeł utrzymania, hodowała kozy, uprawiała ogródek, wynajmowała się do pracy u ludzi. W Nowogródku oraz w 26 wsiach okolicznych w promieniu kilkunastu kilometrów pozostało ok. 600 wiernych. Małgorzata nie miała kontaktów ze Zgromadzeniem, mogła liczyć tylko na siebie i na Boga. Jeszcze w 1957 r. siostry nie wiedziały, co dzieje się z Małgorzatą. Dla władz była zwykłą obywatelką, dla ludzi prawdziwą zakonnicą, choć mieszkała sama i chodziła ubrana po świecku.

Zagrożenie życia wzrastało wraz z zaostrzającą się sytuacją polityczną, pojawiały się napaści chuliganów na kościół. S. Małgorzata miała wielu przyjaciół, ale też wrogów: „Trzeba być gotowym na życie i śmierć, a nawet na wypoczynek gdzieś daleko (czyt. na zesłanie)”.

Powiedziała, że nie odejdzie z Nowogródka, dopóki nie przyjdą siostry lub nie będzie wyraźnego polecenia Matki Generalnej.

Zachowanie fary jako żywego ośrodka kultu było bardzo trudne, a zarazem stało się celem s. Małgorzaty. Zawiązał się komitet kościelny, zarejestrowany przez władze, w którym s. Małgorzata została zatrudniona jako sprzątaczką w kościele. W komitecie działali świeccy, którzy starali się o przyjazd księdza. Za wszelką cenę, nie chcąc dopuścić do zamknięcia kościoła, zapraszali księdza z sąsiedniej parafii, ale dostali zgodę na jego przybycie tylko 2 razy w ciągu roku.

Wierni przyjeżdżali na długo przed przyjazdem księdza z odległości kilkunastu kilometrów. Zastugą s. Małgorzaty była obecność Najświętszego Sakramentu w farze przez cały czas mimo nieobecności księdza, przywoziła go z sąsiednich parafii. Nazywano ją „strażniczką tabernakulum”. Gdyby jej nie było w farze, inni nie mogliby przyjść do kościoła. Po 10 latach udało się na stałe pozyskać księdza do Nowogródka.

Siostra Małgorzata Banaś odznaczała się miłością do ludzi i oni odwdzięczali się zaufaniem. Rozumiała swe powołanie, że zakonnica musi dać ludziom Boga. Przede wszystkim walczyła o rodzinę, jednała zwaśnione małżeństwa. Radziła, jak rozwiązywać konflikty, gromadziła na modlitwie, pomagała w zorganizowaniu ślubu, nawet udzielała pomocy w zorganizowaniu stroju weselnego. Przygotowywała do chrztu, była nawet matką chrzestną małej Helenki, za co oskarżono ją, że wykradła dziecko, by je ochrzcić. Troszczyła się o dzieci, młodzież, o każdego człowieka, pomagając im przetrwać trudne czasy.

DZIEŃ 3. 9.01.2022

TEMAT: Prezentacje SNR we wszystkich prowincjach

Czas spotkania rozpoczął się modlitwą prowadzoną przez przedstawicieli USA. Była to modlitewna refleksja nad 7 stacjami drogi życia Świętej Rodziny.

PROWINCJA ŚWIĘTEJ RODZINY – STANY ZJEDNOCZONE AMERYKI

Dyrektorka: s. Maria Magdalena

Rybak

Przedstawiciel: Michael D’Onofrio

Informacje ogólne:

Członkowie: 220

Pary małżeńskie: 18

Grupy: 16

Środkowy Atlantyk - 6 grup; Środkowy Zachód – 1 grupa; Południowy Zachód - 3 grupy; Wielkie Jeziora - 3 grupy; Nowa Anglia - 3 grupy

Siostry prowadzące: 21

Cechy charakterystyczne:

W 1980 r. w USA powstało pierwsze SNR na świecie, istnieje już 42 lata. Średni wiek członków to 70-75 lat. W 2017 r. było 320 członków w 20 grupach, ale z powodu wieku Stowarzyszonych naturalnie ubywa. Są trudności z naborem młodszych członków. Z powodu zaawansowanego wieku Sióstr współpracujących z SNR istnieje pilna potrzeba zapraszania nowych osób oraz przekazywania odpowiedzialności świeckim.

SNR podzielone jest na 5 regionów, za które odpowiada 5 Sióstr koordynatorek. Regiony dzielą się na mniejsze grupy. Organizacyjna rola spotkań przekazana została świeckim. Duże odległości między poszczególnymi grupami utrudniają kontakty (np. z Chicago, gdzie mieszka s. dyrektor Maria Magdalena, do niektórych miejsc podróż samochodem trwa 16 godzin).

Amerykańskie SNR wyróżnia energia, radość, ekscytacja, entuzjazm, żarliwe poświęcenie, szczere zaangażowanie członków w szerzenie misji i charyzmatu Nazaretu. Z powodu pandemii w ostatnich dwóch latach spotkania prawie się nie odbywały, ale Siostry współpracujące z członkami Stowarzyszenia starały się pozostać w kontakcie, pisząc listy, e-maile, rozmawiając telefonicznie czy organizując telekonferencje. Bardzo cenna była też inicjatywa wspólnej modlitwy różańcowej w każdą sobotę, kiedy spotykali się członkowie i Siostry, by razem poprzez zoom odmawiać różaniec uzdrowienia za wszystkie rodziny. W ten sposób, jak powiedziała jedna z Sióstr: „Pandemia zbliżyła nas do siebie...”.

Jak Siostry widzą współpracę z SNR?

Siostry Nazaretanki w Prowincji Świętej Rodziny cenią sobie bardzo członków SNR, podkreślając, że ich serca rozpalone są charyzmatem Nazaretu, bardzo mocno angażują się w dzieła apostołskie Zgromadzenia. Widzą, że to świeccy członkowie SNR powinni przejmować funkcje kierownicze, gdy Siostry z racji wieku nie będą mogły już dalej koordynować działania Stowarzyszenia. Obecnie Siostry kontynuują bliską współpracę z członkami Stowarzyszenia w charakterze ich mentorów, instruktorów i towarzyszy duchowych. Godną podkreślenia jest postawa niektórych Sióstr Nazaretanek w USA, które pomimo podeszłego wieku (np. 89 lat lub 94 lata) nadal uczestniczą w spotkaniach i duchowo towarzyszą członkom, nie wyobrażając sobie, że mogłoby być inaczej. One kochają SNR.

Jak członkowie SNR widzą współpracę ze Zgromadzeniem?

Jako członkowie mocno odczuwamy, że jesteśmy rodziną – mówił Michael – modlimy się, wspieramy się konkretną pomocą, np. w czasie pandemii było to dowożenie żywności do domów osób chorych czy starszych. To także zaangażowanie w pomoc w domu starców oraz inne formy wolontariatu (dowożenie starszych członków SNR do lekarza, na spotkania, zakupy), tak jak odbywa się to w rodzinie. Mimo podeszłego wieku członków naszych wspólnot są to grupy bardzo energiczne, oddane misji Nazaretu. Naszą bolączką jest brak ludzi młodych, nie wiemy, jak zachęcać młodych, jak dotrzeć do młodych rodzin.

PROWINCJA NAJŚWIĘTSZEGO IMIENIA MARYI – POLSKA, KRAKÓW

Dyrektorka: s. Elżbieta Kuczmarska CSFN (nieobecna)

Siostry obecne: s. Katarzyna Witkowska CSFN i s. Jolanta Olczyk CSFN

Przedstawiciele: Karolina i Kamil Jaworscy SNR

Informacje ogólne:

Członkowie: 93

Pary małżeńskie: 35

Dzieci Nazaretu: 89

Grupy: 8 (Kraków, Gdynia, Wrocław, Kalwaria Zebrzydowska, Kielce, Rabka-Zaskale, Bielsko-Biała, Częstochowa)

Siostry prowadzące: 7

Cechy charakterystyczne:

W spotkaniach SNR łącznie uczestniczy ok. 300 osób. W ramach formacji SNR odbywają się m.in.: rekolekcje wakacyjne, weekendy dla matek, ojców, spotkania młodych SNR, czuwania nocne, spotkania kolędowo-opłatkowe, sylwestrowe. W poszczególnych wspólnotach Stowarzyszenia organizowane są: spływy kajakowe, wycieczki rowerowe, pielgrzymki, pikniki. Szczególną formą posługi od 2016 r. są cykliczne kursy dla małżeństw prowadzone przez 3 pary członków SNR w Krakowie i Kielcach (skorzystało z nich już ponad 160 par). W 2019 r. rozpoczęto też kurs dla rodziców nastolatków (w 2 edycjach wzięło udział ok. 40 osób). W okresie pandemii podjęte zostały nowe formy spotkań online, m.in. na takie tematy jak: *Talenty ewangeliczne; Wsparcie w kryzysach; Hollywood a Ewangelia*. Członkowie chętnie angażują się w akcje w Kościele polskim, a obecnie w pomoc Ukrainie.

Jak Siostry widzą współpracę z SNR?

Współpraca z SNR odbywa się poprzez realizację misji Nazaretu, duchowe towarzyszenie członkom, modlitwę i otwartość na siebie, ewangelizację, umacnianie wiary i głoszenie Królestwa Bożego innym ludziom. To także współudział członków w organizowaniu wspólnych spotkań, wyjazdów,

współtworzenie strony internetowej SNR oraz prowadzenie kursów umacniających więzi małżeńskie i kursów wspierających rodziców w wychowaniu dzieci. Wyzwanie stanowi zaangażowanie większej liczby Sióstr do współpracy z SNR (czasem mają zbyt dużo innych zajęć duszpasterskich czy też Siostry nie zauważają i nie doceniają roli Stowarzyszenia) oraz tworzenie przy każdej wspólnotie nazaretańskiej w prowincji - wspólnoty SNR.

Jak członkowie SNR widzą współpracę ze Zgromadzeniem?

Karolina i Kamil podkreślali, że spotkania SNR pogłębiają i umacniają ich wiarę, wzmacniają więzi małżeńskie i rodzinne, pozwalają też uczestniczyć w charyzmie Sióstr Nazaretanek, szerząc Królestwo Bożej Miłości. Zarówno Siostry Nazaretanki, jak i członkowie chętnie podejmują modlitwę za siebie nawzajem – Siostry za rodziny, rodziny za Siostry. Jako Stowarzyszeni widzimy też swoją rolę poprzez dawanie świadectwa życia w rodzinie, pracy, wśród znajomych oraz dążenie do świętości w małżeństwie, w rodzinie, a także przez udzielanie sobie wzajemnie pomocy duchowej i materialnej. Chcemy nadal dzielić się swoimi doświadczeniami, a także podejmować wspólne inicjatywy, akcje, kursy na rzecz małżeństw, rodzin.

PROWINCJA BŁOGOSŁAWIONYCH SIÓSTR MĘCZENNIC - BIAŁORUŚ

Dyrektorka: s. Marianna Aleszczyk CSFN

Przedstawiciele: Marta i Arciom Tkaczuk SNR

Informacje ogólne:

Członkowie: 25

Pary małżeńskie: 8

Dzieci Nazaretu: 17

Grupy: 7 (Grodno, Mińsk, Smorgoń, Lida, Głębokie, Iwieniec, Mołodeczno)

Siostry prowadzące: 7

Cechy charakterystyczne:

SNR rozpoczęło się na Białorusi w 2009 r. Najstarsza grupa znajduje się w Grodnie. Każda wspólnota żyje czymś innym, ma inny charakter. Spotykamy się niezależnie od tego, czy jest wystarczająco dużo miejsca, często nawet w 3-pokojowym mieszkaniu

Sióstr czy w domach prywatnych. We wspólnotach jest dużo rodzin z małymi dziećmi. Specyficzną wspólnotą jest Głębokie, gdzie nie mieszkają Nazaretanki, ale jest ksiądz i członkowie, którzy chcą się regularnie spotykać. Sylwester to okazja do spotkania wszystkich wspólnot. By ożywić życie po pandemii, zorganizowano w 2021 r. Forum Nazaretańskie. Każdego roku odbywają się 2 serie rekolekcji wakacyjnych, w których bierze udział ok. 80 osób z dziećmi. Organizowane były też rekolekcje w drodze dla par – wyjazd do Żdżar, Krakowa i Budapesztu. Odbywają się również skupienia dla kobiet oraz mężczyzn. Specyficzne doświadczenie to wyjazdowe spotkania w Moskwie, gdzie mieszka 1 rodzina członków SNR, którzy opiekują się innymi rodzinami.

Podczas Spotkań Nazaretu (rzadko używamy nazwy „Stowarzyszenie”) budujemy żywe, ludzkie, ciepłe relacje – opowiadała s. Marianna. Nazaret naszym członkom i przyjaciółom kojarzy się z domem, ciepłem i miłością. Widujemy się nie tylko podczas oficjalnych spotkań, pomagamy sobie nawzajem, także w materialny sposób, i wspieramy się modlitwą.

Jak Siostry widzą współpracę z SNR?

Nazaretanki postrzegane są na Białorusi jako specjalistki od rodzin, dlatego SNR jest dla Sióstr

praktyczną realizacją ich charyzmatu. Siostry wspólnie rozpoznają potrzeby, bieżące problemy wspólnot, osób i próbują na nie reagować. W ostatnim czasie z powodów politycznych 3 rodziny członków zmuszone były zamieszkać w Polsce.

Trudnością jest mała ilość Sióstr, które chcą się włączyć w SNR, ponieważ mają wiele swoich aktywności, apostołów.

Jak członkowie SNR widzą współpracę ze Zgromadzeniem?

Członkowie lokalnych wspólnot aktywnie włączają się w życie Nazaretu. Z inicjatywy świeckich zorganizowano spotkanie ogólne wspólnot w Nowogródku – Forum Nazaretańskie. Potrzeba kontaktów między rodzinami owocuje licznymi spotkaniami nieformalnymi, odwiedzaniem się wspólnot, a także działaniami w sieci. Członkowie mają wspólne czaty, na których dzielą się modlitwami, intencjami, refleksjami. Przez długi okres Stowarzyszenie aktywnie podejmowali działalność wspierającą więźniów politycznych przez prenumeratę i wysyłanie im pism katolickich, codzienną modlitwę za rodziny więźniów, pisanie listów i wysyłanie paczek do więźniów.

PROWINCJA JEZUSA DOBREGO PASTERZA - FRANCJA (Włochy, Anglia, Francja)

Dyrektorka: s. Luiza Chrzastowska CSFN

Obecna Siostra: s. Miriam Metelski CSFN

Przedstawiciele: Małgosia Czarnohorska oraz Ela i Sławek Świć SNR

Informacje ogólne:

Członkowie: 32

Pary małżeńskie: 13

Dzieci Nazaretu: 11

Grupy: 1 (Paryż)

Siostry zaangażowane: 5

Cechy charakterystyczne:

SNR we Francji istnieje już 31 lat. Na comiesięczne spotkania przychodzą wszyscy, razem jest ok. 80 osób, są to głównie Polacy mieszkający w Paryżu. Charakterystycznym rysem naszego Stowarzyszenia jest dążenie wszystkich członków do wspólnego przeżywania rekolekcji, zarówno adwentowych, jak i wielkopostnych. SNR posiada duży ośrodek rekolekcyjno-wypoczynkowy położony w lesie, zwany *Emaus*. Tam odbywają się śluby, chrzty, komunie św., warsztaty taneczne, fotograficzne dla młodych, kolonie dla dzieci. *Emaus* stało się miejscem, które scaliło nas jeszcze bardziej jako członków Stowarzyszenia. *Emaus* jest dla nas „domem”, o który wszyscy dbamy, poprzez przeprowadzanie większych i mniejszych remontów, renowacji czy planowanie rozbudowy.

Jak Siostry widzą współpracę z SNR?

Siostry widzą konieczność kontynuowania dzieła SNR, bo one potrzebują rodzin, a rodziny potrzebują Sióstr. Zgromadzenie i Stowarzyszenie to „droga razem”. Razem to rzeczywistość trudna, bo trzeba zrezygnować ze swego czasu, zainteresować się życiem drugiej osoby, czasem odsłonić słabość. W tej „drodze razem” trzeba się uczyć patrzeć na siebie oczami Jezusa. Jesteśmy darem Boga dla siebie. Każda nasza relacja powinna odbijać w sobie piękno i cechy, jakie widzimy w Najświętszej Rodzinie. Każde spotkanie jest szansą do otwierania serca i oczu na drugą osobę i tworzenia z nią jedności.

W naszych wspólnotach mało mówi się o Stowarzyszeniu, często mamy znikomy kontakt

z członkami, jesteśmy trochę dla siebie „obcy”, a przecież łączy nas charyzmat.

Członkowie SNR mają wszelkie dary, by asystować w apostolatach Zgromadzenia. Potrzeba włączenia ich w szeroko pojętą ewangelizację. Aby to mogło nastąpić, Siostry muszą ze swej strony być świadectwem radykalnego oddania Jezusowi i życiu konsekrowanemu. Mało w nas, Siostrach, jak i w Stowarzyszonych, odwagi w zdobywaniu dla Jezusa tego świata, tu i teraz, przez nowe pomysły. Tylko pod przewodnictwem Ducha Świętego będziemy stawać się Kościołem, do którego dzisiaj wzywa nas Bóg.

Jak członkowie SNR widzą współpracę ze Zgromadzeniem?

Nasza współpraca ze Zgromadzeniem ma dwa wymiary: praktyczny i duchowy. Ten praktyczny wyraża się m.in. poprzez wybieraną drogą głosowania spośród członków „Diakonię”, która współpracuje z Siostrami przy organizowaniu spotkań, rekolekcji i weekendów w ośrodku rekolekcyjno-wypoczynkowym *Emaus* pod Paryżem. Duchowa strona naszej współpracy to zaangażowanie w modlitwę za Siostry, rodziny, kapłanów (m.in. w Nazaretańskich Różach Różańcowych oraz grupach tzw. „Margaretek”).

Nasze kroczenie „razem” to wspólna wędrówka przez życie wraz z Najświętszą Rodziną do naszego ostatecznego celu, zjednoczenia z Bogiem. Dzięki Nazaretowi tworzymy razem JEDNĄ WIELKĄ RODZINĘ. Łączą nas przyjaźnie, otwieramy swoje domy, dzielimy swoje smutki, radości, bóle, choroby, co jest niezwykle

cenne, zwłaszcza na emigracji. Jesteśmy dumni z powołania kapłańskiego spośród dzieci Nazaretu. Naszą troską jest młodzież, która wychowuje się w złaicyzowanym świecie i często szuka własnych dróg,

porzucając wpojone im wartości. Drugą troską jest brak nowych Sióstr do pracy misyjnej we Francji oraz stałych kapłanów.

PROWINCJA MARYI Z NAZARETU - FILIPINY

Dyrektorka: s. Mary Michael Banquin

Obecna Siostra: s. Rosaline Marie Madelo

Przedstawiciele: Grace Garrucho i Carlos Olivares Nava

Informacje ogólne:

Członkowie: 85

Grupy: 6 (Antipolo, Cebu, Lipa Batangas, Calapan Mindoro, Nasugbu i Manila)

Siostry zaangażowane: 6

Pary małżeńskie: 15

Dzieci Nazaretu: -

Cechy charakterystyczne:

W 1982 r. Siostry Nazaretanki przybyły na Filipiny, do państwa składającego się z kilku tysięcy wysp. SNR powstało w 2010 r. i stale się rozwija. Członkowie aktywnie uczestniczą w apostołacie Sióstr, dają świadectwo wiary wobec nieochrzczonych, pomagają potrzebującym, odwiedzają chorych, uwięzionych. Wielu z nich włącza się w prowadzony przez Siostry tzw. program żywieniowy wobec najbardziej potrzebujących (przekazują żywność, gotują, podają jedzenie dzieciom, sprzątają). Stowarzyszeni służą różnorodną pomocą w czasie katastrof i klęsk żywiołowych.

Członkowie pomagają także w przeprowadzeniu procesu stwierdzenia ważności małżeństwa tym parom, które zawarły tylko związek cywilny oraz zachęcają do małżeństwa te pary, które nie zawarły żadnego związku. W grudniu 2019 r. w uroczystość Świętej Rodziny 13 par przyjęło sakrament małżeństwa, zaś w grudniu 2021 r. – kolejnych 5 par.

Jak Siostry widzą współpracę z SNR?

Siostry na Filipinach widzą konieczność wzrastania w dialogu. Mieszkańcy tysięcy wysp mówią w różnych językach, dialektach, wielu z nich cierpi biedę. Zarówno Nazaretanki, jak i członkowie SNR muszą mieć otwarte serce i umysł, mieć w sobie gotowość na przyjęcie i docenienie różnic

charakteru, języka, miejsca, historii osób, małżeństw, rodzin i środowisk, w których żyją. CSFN i SNR muszą troszczyć się o siebie nawzajem, dawać sobie wartościowy czas, szukać jedności w różnorodności. Troską jest też znalezienie sposobu komunikowania się z członkami SNR, jeśli nie jest możliwe osobiste spotkanie oraz pozyskiwanie środków finansowych, by móc realizować podejmowane działania.

Jak członkowie SNR widzą współpracę ze Zgromadzeniem?

Naszą misję realizujemy poprzez wspólną modlitwę do Świętej Rodziny, spotkania, świadectwa wobec osób niesakramentalnych, przygotowania do chrztu. Siostry Nazaretanki traktujemy jako towarzyszek, przewodniczki na naszej drodze duchowej. Razem z nimi chcemy służyć jako wojownicy modlitewni za rodziny. Jednocześnie istnieje potrzeba większego zaangażowania młodszych małżeństw oraz młodzieży. Chcemy też wspierać Siostry w ich działaniach, także, o ile to możliwe, finansowo.

PROWINCJA DUCHA ŚWIĘTEGO - AUSTRALIA

Dyrektorka: s. Rita Marie Apura CSFN

Przedstawiciele: Lyn Griffiths oraz Alycia Koulouris SNR

Informacje ogólne:

Członkowie: 34

Grupy: 3 (Canberra, Marayong i Perth)

Siostry zaangażowane: 3

Pary małżeńskie: 6

Dzieci Nazaretu: -

Cechy charakterystyczne:

SNR powstało w Australii w 1987 r. Wśród członków są: Włosi, Maltańczycy, Polacy, Filipińczycy, Chińczycy, Japończycy, Hindusi, mieszkańcy Sri Lanki i Australijczycy. W większości są to osoby starsze wiekiem, ale jest też kilka rodzin młodych. Wokół gromadzi się też spora liczba przyjaciół SNR. Ze względu na położenie geograficzne, wiek i problemy zdrowotne Stowarzyszonych, wspólne spotkania są dużym wyzwaniem. Pandemia spowodowała nieregularność spotkań lub wymusiła inne formy kontaktu, np. telekonferencje, komunikatory, zoom, z tymi, którzy mają dostęp do tych środków.

Jak Siostry widzą współpracę z SNR?

Główną formą współpracy z SNR jest modlitwa, chociaż niektórzy członkowie wspierają Zgromadzenie finansowo (np. misja w Ghanie, Ukraina).

Dla wielu Sióstr SNR to dodatkowa posługa, dlatego obserwuje się brak entuzjazmu Sióstr wobec Stowarzyszenia.

Formą bliższej współpracy mogłaby być prezentacja poszczególnych prowincji Zgromadzenia, a także ustalenie jednej wspólnej intencji na cały miesiąc, w której członkowie i Siostry modliliby się do następnego spotkania.

Jak członkowie SNR widzą współpracę ze Zgromadzeniem?

Jako członkowie SNR mamy poczucie przynależności do Nazaretu – mówiły Lyn i Alycia, doświadczamy troski i wsparcia ze strony Sióstr i dostrzegamy wartość wspólnego przebywania. Współpracę ze Zgromadzeniem widzimy jako wspólną drogę polegającą na dzieleniu się charyzmatem, poprzez indywidualną miłość i oddanie Świętej Rodzinie i Matce Założycielce.

Jest w nas pragnienie związania się z Siostrami, wzrastania w duchu Nazaretu. Jako członkowie wspieramy Siostry naszą modlitwą, modlimy się za swoje rodziny i inne, odwiedzamy chorych w domach i szpitalach.

Zaawansowany wiek wielu Stowarzyszonych oraz duże odległości geograficzne utrudniają kontakty z członkami z innych wspólnot. Członkowie z 2 grup nie spotykają się regularnie.

PROWINCJA IMIENIA JEZUS – POLSKA, WARSZAWA

Dyrektorka: s. Maksymiliana Dojcz CSFN

Siostra obecna: s. Michaela Pietrzak CSFN

Przedstawiciele: Małgosia i Tomek Gniadzik oraz Bożenka i Janusz Malcowie SNR

Informacje ogólne:

Członkowie: 230

Grupy: 16 (Jastrzębia Góra, Kalisz, Kolumna, Konin, Leszno, Lublin, Łuków, Oborniki, Ostrzeszów, Poznań, Rawa Mazowiecka, Supraśl, Warszawa, Wytyczno, Zakopane, Żdżary)

Siostry zaangażowane: 18

Pary małżeńskie: 95

Dzieci Nazaretu: 168

Cechy charakterystyczne:

SNR to droga, na której odkrywamy Świętą Rodzinę podczas spotkań wspólnot lokalnych, 7-dniowych rekolekcji (zimą i latem), pielgrzymek, warsztatów, sesji weekendowych, w których rocznie bierze udział ok. 800 osób. Zapraszamy Najświętszą Rodzinę do naszych domów poprzez intronizację Jej ikony oraz w ramach peregrynacji ikony Świętej Rodziny i relikwii bł. Franciszki Siedliskiej oraz bł. Sióstr Męczennic. Troszczymy się o zdrowe relacje między małżonkami poprzez randki małżeńskie (na rekolekcjach oraz w 10 miastach), kurs małżeński (ok. 100 par wzięło udział). Każdy członek SNR ma „Anioła Stróża”, którym jest Siostra Nazaretanka. Co roku w ramach akcji „Zaadoptuj Nazaretankę” członkowie modlą się za wylosowaną Siostrę. SNR to DAR dla rodzin i dla Nazaretanek. Razem tworzymy wspólnotę, w której modlimy się, wspieramy się na co dzień, rozszerzamy Królestwo Bożej Miłości, szukamy nowych dróg, którymi chce nas prowadzić Duch Święty.

Jak Siostry widzą współpracę z SNR?

Siostry postrzegają SNR jako łączników między Zgromadzeniem a „światem”, w którym Stowarzyszeni dają świadectwo, że należą do Świętej Rodziny z Nazaretu, tworząc środowiska katolickie rozumiejące zadania chrześcijańskich małżonków i rodziców. SNR jest mobilizacją dla Nazaretanek, by zgłębiać duchowość Świętej Rodziny i nie skupiać się na samych sobie, a jednocześnie jest umocnieniem dzięki posłudze w czasie rekolekcji, spotkań z rodzinami. Wzrost liczby członków SNR jest większy niż przyrost nowych powołań

w prowincji. Jednocześnie Nazaretanki zauważają, że za mało wychodzą do rodzin Stowarzyszonych na wspólną modlitwę i czas bycia z nimi, że jest mało zaangażowanie Sióstr we wspólnotach. Siostry w prowincji warszawskiej widzą konieczność wykorzystywania potencjału i umiejętności zawodowych członków podczas rekolekcji i spotkań, w innych apostolatach Sióstr, a także potrzebę formowania członków SNR w duchu ewangelizacji i misyjności, żeby szli dalej ku innym rodzinom.

Jak członkowie SNR widzą współpracę ze Zgromadzeniem?

SNR jest dla nas członków miejscem wzrostu duchowego i poznawania oraz pogłębiania więzi ze Świętą Rodziną, doświadczania Kościoła, a także formacji indywidualnej, małżeńskiej i rodzinnej. Stanowimy rodziny tworzące między sobą serdeczne relacje, więzi, w których wzajemnie sobie pomagamy. Trwanie w Nazarecie realnie chroni nasze małżeństwa i rodziny przed rozpadem. Bycie w SNR pozwala nam czerpać z bogactwa duchowego Zgromadzenia. Współpraca ze Zgromadzeniem to nie tylko wzajemna modlitwa za siebie, ale też konkretna pomoc w domach Sióstr czy udział w różnych akcjach i działaniach Nazaretanek. Razem wychodzimy też z misją do innych rodzin w naszych środowiskach przez randki, kurs małżeński czy różne warsztaty.

Odkrywamy, że jesteśmy sobie dani i ...zadani, choć czasem nie jest to łatwe. Jednak to nas wzajemnie "szlifuje" w drodze do świętości.

DZIEŃ 4. 19.06.2022 (niedziela)

Po wspólnej Mszy św. i śniadaniu wszyscy wyjechali do Watykanu na modlitwę Anioł Pański wraz z papieżem Franciszkiem. Następnie w grupach udaliśmy się na via Machiavelli, gdzie zostaliśmy oprowadzeni po domu prowincjalnym, w którym znajduje się wiele

pamiętek po Matce Założycielce bł. M. Franciszce Siedliskiej. Popołudnie i wieczór każda prowincja spędzała według uznania. Jedni zwiedzali Rzym, inni udali się nad morze.

DZIEŃ 5. 20.06.2022 (poniedziałek)

TEMAT: Formacja Stowarzyszenia Najświętszej Rodziny

Dzień rozpoczął się inaczej niż zaplanowano w związku z wykryciem kolejnego, czwartego już przypadku zachorowania na Covid-19. W czasie pierwszej sesji przedstawiciele poszczególnych prowincji spotkali się z s. Speraną, by wspólnie rozeznaczyć i podjąć decyzję co do kontynuowania lub zamknięcia spotkania. Zdecydowano, że spotkanie będzie kontynuowane z zachowaniem wszelkich możliwych środków ostrożności.

Modlitwę przed spotkaniem w formie koronki do Świętej Rodziny poprowadzili Małgosia i Tomek Gniadzikowie z SNR Warszawa.

Wszystkie sesje w tym dniu poświęcone były formacji w Stowarzyszeniu Najświętszej Rodziny. Animowaniem tego dnia zajęli się Bożenka i Janusz Malcowie z SNR Warszawa.

Sesja 1.

Prezentacja formacji w poszczególnych prowincjach – Siostry Dyrektorki SNR w prowincjach

Siostry Dyrektorki SNR w poszczególnych prowincjach przedstawiły, jak wygląda formacja w ciągu roku. Odpowiadały wg poniższych pytań:

Program formacji stałej członków SNR, zatwierdzony przez Zarząd Generalny, przewiduje ośmioletni cykl tematyczny. Czy jest on realizowany?

*a) Jeśli spotkania odbywają się **według programu** formacyjnego:*

– Jaki jest schemat spotkań formacyjnych? Kto je prowadzi?

– Z czego Siostry korzystają, przygotowując spotkania?

– Na jakie trudności napotykają Siostry w realizacji programu?

– Czy spotkania formacyjne wg programu pomagają członkom SNR w: pogłębieniu wiary i życiu według niej, pragnieniu szerzenia misji Nazaretu, pragnieniu dzielenia się wiarą z innymi?

– Czy i jak wygląda zaangażowanie członków w realizację formacji?

– Jaki procent proponowanej formacji rocznej jest realizowany w ciągu całego roku?

– Jakie uwagi i spostrzeżenia mają Siostry odnośnie do realizowanego programu?

*b) Jeśli w czasie spotkań **nie jest realizowany** program formacyjny SNR:*

- Jaka jest przyczyna nierealizowania formacji w takim kształcie?
- Jaki charakter/jaką formę mają wówczas spotkania członków i przyjaciół?

Najważniejsze informacje na temat formacji wg prowincji:

USA

W prowincji Świętej Rodziny formacja realizowana jest w ciągu roku w czasie spotkań i/lub poprzez materiały wysyłane do członków w comiesięcznych biuletynach. Te spotkania są zwykle prowadzone przez Siostry. Od czasu do czasu zaprasza się kogoś z prelekcją, ale członkowie cenią sobie, kiedy mogą posłuchać Sióstr.

Materiały używane w czasie spotkań skupiają się na uroczystościach Zgromadzenia oraz/lub uroczystościach roku liturgicznego. Korzystamy z dokumentów Zgromadzenia, dokumentów Kościoła i różnych pism duchowych.

Mamy nadzieję, że każda sesja niesie ze sobą pewien aspekt wzrostu dla każdego członka Stowarzyszenia. Naszym celem jest zainspirowanie każdego z nich duchem i entuzjazmem Nazaretu tak, aby zrodziło się w nich pragnienie podzielenia się tym doświadczeniem z innymi.

Kraków

Realizujemy już od kilku lat program formacyjny, w tym roku był to IV rok formacji SNR. Spotkania zwykle przebiegają według schematu zaproponowanego

w nowych konspektach. Konferencje wygłaszane są przez kapłana, siostry odpowiedzialne lub zaproszonych gości. Uczestnicy spotkań chętnie włączają się w liturgię słowa. Dzielenie się wiarą, doświadczeniem, tym, co przeżywamy, co nas porusza, zwykle odbywa się przy kawie.

Spotkania formacyjne pomagają członkom w tym, by zgłębiać określony temat i nim żyć, w poszerzaniu wiedzy na temat wiary oraz w otwieraniu się na innych. Widać

to poprzez podejmowane inicjatywy (kursy dla małżeństw oraz dla rodziców), świadectwo życia wobec innych, dzielenie się dobrami duchowymi i materialnymi.

Białoruś

W każdej wspólnotie SNR jest bardzo podobny schemat spotkania: Msza św., konferencja, czas na dzielenie się przemyśleniami, a także tym, jak minął nam ostatni czas, poczęstunek.

Na Białorusi przeszliśmy już ośmioletni cykl spotkań. Czasami kapłani prowadzący nasze grupy i sami uczestnicy zwracają uwagę, że niektóre tematy się powtarzają. Spotykamy się z takim problemem, że brakuje nam materiałów, z których można przygotowywać konferencje, gdyż brak literatury teologicznej w j. białoruskim.

Drugi problem związany jest z faktem dołączania nowych rodzin. Trzeba często wypośredkować między tymi, którzy mają już za sobą odpowiednią formację a osobami początkującymi. Podejmowane tematy zależą także od wspólnoty. W grupach początkujących konferencje rozpoczynamy od podstaw wiary.

Francja

Cały program był zrealizowany wcześniej. Widzimy trudności w podjęciu jednolitej formacji wobec nowych rodzin oraz tych, którzy w SNR są już dawno i przeszli formację.

Naszą troską jest brak kapłanów, którzy mogliby podjąć określone zagadnienia.

Chcemy zacząć na nowo program formacyjny.

Filipiny

Na Filipinach nie jest tak ustrukturyzowany program, jak w innych prowincjach. Wynika to m.in. z ogromnego zaangażowania wielu Sióstr w różnych dziełach.

Spotkania odbywają się zwykle w 3 niedziele miesiąca. Jest to „godzina święta” (modlitwa, krótka refleksja). Następnie odbywa się konferencja (według tekstu Ewangelii), czasem dzielenie w małej grupie, czasem refleksja wspólnie.

Członkowie cenią sobie dzielenie wspólne. Wielu młodych ludzi chce brać udział w „godzinie świętej”, uczą się w ten sposób Nazaretu.

Australia

Przygotowując spotkania, korzystamy z tego, co jest aktualne w Kościele lub w roku liturgicznym. Dzielimy się tematami i materiałami z innymi grupami. Treść spotkań Stowarzyszenia jest zgodna z programem formacyjnym.

Członkowie Stowarzyszenia spotykają się co dwa miesiące. Czasami spotkania prowadzi dyrektorka Stowarzyszenia, czasami zapraszany jest prelegent, który prowadzi duchowe rozważania dla członków.

Ponieważ program jest omawiany ze Stowarzyszonymi, zgodnie z ich sugestiami i potrzebami, członkowie SNR uważają, że jest to pomocne w pogłębianiu ich wiary i zachęca ich do szerzenia misji Nazaretu, jak również do dzielenia się swoją wiarą z innymi.

Spotkania obejmują czas na spotkanie towarzyskie, modlitwę, czas refleksji i dzielenia się, a kończą się wspólnym lekkim posiłkiem.

Warszawa

Program formacyjny zatwierdzony przez Radę Generalną dla SNR jest realizowany w prowincji

warszawskiej już od wielu lat. Od 2017 r. według nowo opracowanych konspektów. Członkowie w anonimowej ankiecie przyznawali, że spotkania formacyjne są dla nich bardzo cenne i pomagają im w pogłębianiu swojej wiary, w pogłębianiu życia modlitwy i życia sakramentalnego, a także we wzroście w życiu małżeńskim i rodzinnym.

Do mocnych stron formacji rocznej zaliczają: dzielenie się wiarą i wzajemne wzrastanie w wierze, wspólne analizowanie i zgłębianie Pisma Świętego, rozmowy w grupach dzielenia. Podkreślają też wartość cyklicznego programu, który pozwala odkrywać na nowo te same treści oraz to, że każdy może rozwijać się we własnym tempie, bez presji, na każdym etapie swojego życia.

Członkowie zwracali uwagę, że spotkania lokalnej wspólnoty pobudzają do wdzięczności za dar życia w rodzinie i uczą podejmowania obowiązków względem swojej rodziny i Kościoła, natomiast dzięki formacji wzrastają ku lepszemu w małżeństwie.

Członkom brakuje w formacji rocznej dłuższego czasu na dzielenie w małych grupach, konkretnej formacji dla starszych dzieci (młodsza młodzież, do 15/16 lat) oraz regularnej wspólnotowej formacji adresowanej do osób 60+

Sesja 2.

Prezentacja założeń, celów i programu formacyjnego – s. Maksymiliana Dojcz oraz Bożenka i Janusz Malcowie

Formacja Stowarzyszenia Najświętszej Rodziny

Członkowie SNR tworzą ze Zgromadzeniem Sióstr Najświętszej Rodziny duchową rodzinę, złączoną charyzmatem i misją. Stąd zapis charyzmatu SNR jest nieomal identyczny z zapisem charyzmatu CSFN.

CHARYZMAT SNR:

My, członkowie Stowarzyszenia Najświętszej Rodziny z Nazaretu, w jedności ze Zgromadzeniem Sióstr Najświętszej Rodziny z Nazaretu, jesteśmy wezwani do szerzenia Królestwa Bożej Miłości wśród siebie i innych przez naśladowanie Jezusa, Maryi i Józefa, których życie było skoncentrowane na miłości Boga i miłości wzajemnej. Dajemy świadectwo tej miłości przez modlitwę i oddaną służbę dla Kościoła, zwłaszcza misji względem rodziny.

Potrzebę jednolitej formacji stałej dla całego SNR zgłaszały siostry dyrektorki już dawno. Podczas międzynarodowego spotkania sióstr dyrektorek w 2007 r. w Żdżarach w Polsce został zaprezentowany

przez śp. s. Klarę Żygo program wypracowany przez grupę sióstr z Prowincji Imienia Jezus, który wprowadzono w życie w prowincji warszawskiej. Podczas tego spotkania Siostry przyjęły zaproponowany program, a także opracowały zestaw 10 tematów na każdy rok formacyjny.

Formacja stała SNR zebrana została w 8-letni cykl i obejmuje następujące tematy:

1. Fiat voluntas Tua
2. Święta Rodzina naszym wzorem
3. Za Jezusem z Nazaretu
4. Z Maryją w naszych rodzinach
5. Pod opieką świętego Józefa
6. Żyć mocą Ducha Świętego
7. Rodzina Kościołem domowym
8. Szerzyć Królestwo Boże

Tematyka formacji ściśle nawiązuje do symboliki herbu Zgromadzenia Sióstr Najświętszej Rodziny z Nazaretu. Symbole te, opracowane przez bł. Marię Franciszkę od

Pana Jezusa Dobrego Pasterza, wyrażają duchowość nazaretańską, do odkrywania której zaproszeni są członkowie SNR.

HERB CSFN a FORMACJA ROCZNA SNR

W błękitnym polu tarczy, pośrodku znajduje się równoramienny krzyż; na skrzyżowaniu jego ramion widzimy srebrne koło z *chrystogramem* (połączeniem 2 pierwszych liter greckich [Ch + P = Chr.] symbolizujących Chrystusa w formie akronimu, tj. skrótowca) oraz z literami Alfą i Omegą. Krzyż stanowi wyobrażenie Jezusa jako Początku i Końca wszechrzeczy. ➡ **Za**

Jezusem z Nazaretu

Za krzyżem skrzyżowane ze sobą ukośnie mamy: *lilię* o kwiecie srebrzystym, łodydze i liściach złotych - obrazuje NMP ➡ **Z Maryją w naszych rodzinach**

oraz *złote berło*, które oznacza św. Józefa pochodzącego z królewskiego rodu Dawida. ➡ **Pod opieką św. Józefa**

Krzyż, *lilia* i *berło* przedstawiają Najświętszą Rodzinę.

➡ **Święta Rodzina naszym wzorem**

Krzyż znajduje się pomiędzy *srebrną gołębicą* zstępującą w glorii złotych promieni u góry, która symbolizuje Ducha Świętego, sprawcę Wcielenia Syna Bożego, Miłość, która ma wypełniać nasze serca, ożywiać wspólnoty i promieniować na otoczenie ➡ **Żyć mocą Ducha Świętego**

a złotą tiarą papieską położoną na kluczach, tejże samej barwy, u dołu. *Tiara* i *klucze Piotrowe* to symbol naszej wierności i oddania Kościołowi i Ojcu Świętemu.

➡ **Rodzina Kościołem domowym**

Tarczę okrywa *plaszcz szkarłatny* podbity gronostajem, zwieńczony otwartą *koroną*, zdobną kamieniami - one oznaczają Królestwo Bożej Miłości, które ma wzrastać w naszej duszy i w duszach bliźnich. ➡ **Szerzyć**

Królestwo Boże

U dołu herbu znajduje się *wstęga* z *dewizą*: *FIAT VOLUNTAS TUA*. Te słowa stanowią dewizę Zgromadzenia, krótkie ujęcie istoty świętości nazaretańskiej i zasadę postępowania – odczytaną przez naszą Założycielkę w kontemplacji życia Najświętszej Rodziny – którą każdy z nas przyjmuje za własną.

➡ **Fiat voluntas Tua**

CELE FORMACJI:

- Budowanie fundamentów osobistego życia duchowego w głębokiej relacji z Ojcem, Synem i Duchem Świętym.

- Odkrywanie Świętej Rodziny z Nazaretu jako wzoru do kształtowania życia rodzinnego; nawiązanie bliskiej relacji z Jezusem, Maryją i Józefem – zaproszenie Ich do „zamieszkania” w naszych rodzinach.
- Rozbudzanie pragnienia szerzenia Królestwa Bożej Miłości w sobie, w naszych rodzinach i środowiskach poprzez świadectwo życia i miłości oraz posługę wobec małżeństw i rodzin.
- Zakorzenienie w Kościele, w życiu sakramentalnym, w modlitwie osobistej, małżeńskiej i rodzinnej.
- Rozbudzanie umiłowania do słowa Bożego, życia wg niego.
- Odkrywanie swojej osobistej i małżeńskiej, rodzinnej drogi do świętości na wzór bł. Nazaretanek.

SPOSOBY OSIAGANIA CELÓW:

- Rozważanie słowa Bożego, wspólnie i indywidualnie
- Konferencja

- Spotkanie w grupie dzielenia
- Zadania indywidualne oraz dla rodziny

Cele formacji są też realizowane, jeżeli zachodzi taka możliwość, poprzez inne formy spotkań:

- tygodniowe rekolekcje zgodnie z tematyką danego roku formacyjnego;
- różnego rodzaju warsztaty tematyczne dotyczące, np. zagadnień z psychologii, tematyki rodzinnej, małżeńskiej, wychowania dzieci itd.;
- dni skupienia czy rekolekcje dla określonych grup, z odpowiednio dobranym planem i tematyką, np. rekolekcje dla seniorów czy też warsztaty dla matek i ojców, weekendy dla narzeczonych itp.

UWAGI dotyczące realizacji programu formacyjnego SNR:

Istnieje możliwość, a niekiedy wręcz konieczność, wprowadzania innych tematów ze względu na różnice wynikające z lokalnej sytuacji i możliwości (poziomu duchowego) samych kandydatów czy osób stowarzyszonych. Jeśli według rozeznania dyrektorki w danej prowincji w określonej grupie należy najpierw przerobić zasadnicze treści Katechizmu Kościoła katolickiego, to nie sposób zaczynać od „wielkiej teologii”.

Wśród innych proponowanych tematów wymienić należy:

- Sakramenty Kościoła
- Dokumenty Kościoła (zwłaszcza te bieżące, dotyczące rodziny)

Niezależnie od tego, jak i jakie materiały są proponowane w danej grupie, w którymś momencie grupa powinna zrealizować zasadnicze tematy z ośmioletniego cyklu. Materiały mogą być dobierane odpowiednio do możliwości i potrzeb grupy.

EWALUACJA PROGRAMU FORMACYJNEGO

Podczas międzynarodowego spotkania dyrektorek prowincjalnych SNR w marcu 2017 r. w Rzymie została podjęta decyzja o ewaluacji dotychczasowych materiałów formacyjnych. Zadanie to zostało powierzone s. Maksymilianie Dojcz, dyrektorce SNR w prowincji warszawskiej we współpracy z prowincją krakowską.

ZESPÓŁ: Materiały zostały opracowane przez siostry oraz małżonków z prowincji warszawskiej i krakowskiej we współpracy z ks. prof. Jackiem Goleniem KUL Lublin oraz ks. prof. Andrzejem Prybą MSF z Poznania, a także przy konsultacji biblijnej z ks. dr Zbigniewem Dykielewskim MSF.

SCHEMAT każdego konspektu:

I. Cele formacyjne (*jaki jest cel każdego spotkania, na co warto zwrócić uwagę?*)

II. Słowo Boże (*teksty z ST i NT*)

III. Nauczanie Kościoła i komentarze

Aktualne dokumenty Kościoła (*dokumenty Soboru Watykańskiego II, encykliki, adhortacje, listy apostolskie Jana Pawła II, Benedykta XVI, Franciszka, Katechizm Kościoła katolickiego, homilie papieży*)

IV. Pytania do refleksji osobistej (*refleksja w kontekście słowa Bożego dotycząca mojego życia z Bogiem, z bliskimi*)

V. Pytania do pracy w grupie (*zastosowanie w życie, czyli jak mogę odnieść słowo Boże do mojego życia, do moich relacji, do społeczności, w której żyję*)

VI. Ze skarbca myśli Zgromadzenia (myśli, listy bł. M. Franciszki, *Droga miłości. Ratio Zgromadzenia Sióstr Najświętszej Rodziny z Nazaretu oraz Prawo miłości. Konstytucje Zgromadzenia Sióstr Najświętszej Rodziny z Nazaretu*)

VII. Zadania dla rodziny (*propozycja wspólnej lektury słowa Bożego, modlitwy, rozmowy, refleksji, działania w świetle tematu*)

VIII. Lektura (ewentualnie)

Wszystkie 80 konspektów zostało na nowo opracowane wg powyższego schematu.

ZALETY FORMACJI SNR

OGÓLNE ZALETY

- jednakowa, uporządkowana formacja we wszystkich wspólnotach SNR,
- świadomość celów, które chcemy osiągnąć,
- tematyka cykliczna daje możliwość wielokrotnego powracania do treści danego roku, bo zawsze może być inne ujęcie, inny kapłan, inna grupa, inne okoliczności, w których treści są prezentowane,
- cykliczność pozwala każdemu wzrastać w dowolnym czasie, na miarę jego otwarcia, możliwości – dajemy przestrzeń wolności Duchowi Świętemu, by „wiał tam, gdzie chce”.

NAUCZANIE

- zawsze skupienie na słowie Bożym, które „jest żywe i skuteczne, zdolne osądzić myśli i pragnienia serca” (por. Hbr 4,12),
- odwołanie do dokumentów Kościoła, które mogą stać się inspiracją dla kapłana lub siostry prowadzącej konferencję,
- mimo że są określone sugestie wyznaczone celami i dokumentami Kościoła, pozostawiona jest swoboda w doborze treści czy położeniu akcentu ,
- pewność, że trwamy w nauce Kościoła,
- szerokie ujęcie fundamentów wiary katolickiej, na których można budować życie duchowe,
- równowaga między różnymi aspektami nauczania, bo jest i o Duchu Świętym, i o Maryi, i o Kościele, o liturgii.

DUCHOWOŚĆ NAZARETAŃSKA

- nacisk na Św. Rodzinę i na odwołania do Niej (4 lata) w różnych aspektach,

- duży nacisk nazaretański – formujemy nie tylko chrześcijanina, katolika, ale też człowieka Nazaretu,
- prosta zachęta do drogi ku świętości na przykładzie bł. Nazaretanek,
- małe grupy – pytania odnoszą się do sposobu realizacji charyzmatu SNR w naszym życiu, do budowania wspólnoty między nami, do włączania się w misję ss. nazaretanek.

ODWOŁANIA DO ŻYCIA

- mała grupa – okazją do dzielenia się wiarą, swoim doświadczeniem, jak i do budowania wspólnoty ludzi tak samo myślących, wspierających się, otwierających się na siebie,

Sesja 3.

Wnioski, refleksje dotyczące formacji SNR

Ta sesja rozpoczęła się najpierw pracą w grupach na poziomie prowincji, następnie przedstawiciele podzielili się najważniejszymi refleksjami na temat zaprezentowanego programu formacyjnego SNR:

Australia/USA

1. Ważne, by kłaść nacisk na to, dlaczego przychodzimy, dlaczego jesteśmy w SNR, a także na spotkanie ze sobą nawzajem.
2. Potrzebujemy stworzyć sieć relacji ze sobą, na przykład wykorzystując możliwość odwiedzania wspólnot (jak

- pytania w grupie i do refleksji indywidualnej prowadzą nauczanie w życie, pozwalają przyjrzeć się, jak treści nauczania wcielam w swoje życie, jak nimi żyję, jak je realizuję w konkretach,
- sporo pytań odnoszących się do misji, świadectwa w swojej rodzinie, środowisku – są wyzwaniem, zachętą do szerzenia Królestwa Bożej Miłości,
- kilka (2-3) pytań pozostawia wolność w dzieleniu się, każdy może wybrać to pytanie, którym zechce się podzielić,
- pytania są różnorodne, są bardziej ogólne, ale też osobiste, dlatego jednym łatwiej się podzielić swoją wiedzą, refleksją, innym swoim przeżywaniem wiary.

FORMA

- miejsce i na medytację, refleksję indywidualną, jak i na dzielenie wspólne,
- zachęta do pracy osobistej, w rodzinie, do rozmowy, refleksji, form aktywności duchowej pomiędzy kolejnymi spotkaniami w ciągu roku.

Każdy z uczestników otrzymał 2 konspekty w j. polskim lub j. angielskim do zapoznania się z typowym spotkaniem. Były to jeden konspekt z roku II „Święta Rodzina naszym wzorem” oraz jeden scenariusz z roku VIII „Szerzyć Królestwo Boże”.

dzieje się to w innych prowincjach), żeby ubogacać się nawzajem.

3. W naszych grupach SNR brak informacji, czego oczekują ludzie przychodzący, jak powinna wyglądać struktura spotkania. Ważne, by przypomnieć, że chcemy pracować razem, podążać tą samą drogą. My przychodzimy do sióstr jako członkowie – powiedzmy, co jest naszą potrzebą, oczekiwaniem.

Białoruś

1. Konspekty są dobrze opracowane, obszerne – tego oczekiwaliśmy, tego brakowało nam na Białorusi. Potrzebujemy je tylko przetłumaczyć na język białoruski.
2. Ważne jest następnie rozpowszechnienie konspektów wśród odpowiedzialnych sióstr, kapłanów – to są schody, pewne trudności, ale chcemy się tego podjąć.
3. Potem będziemy zbierać też informacje zwrotne na temat formacji i jej realizacji w poszczególnych grupach.

Filipiny

1. Inna sytuacja jest na Filipinach, gdzie musimy dotrzeć inaczej do ludzi na różnych wyspach. Formacja wspólna jest możliwa, ale musimy ją dostosować do konkretnej wspólnoty.
2. Musimy posłuchać potrzeb danej grupy, odpowiedzieć na ich potrzeby, dawać im siebie, bo nie jest możliwe takie same podejście w każdej grupie. Potrzebna zatem inna droga, inna dynamika. Czasem jest to praca indywidualna z rodziną dzięki spotkaniom, rozmowom.
3. Na Filipinach są rodziny, które pracują w części za granicą, wyjeżdżają, musimy ich wspierać, dzieci są często pod opieką dalszej rodziny – to sprawia, że jest duży procent tych, którzy opuszczają SNR.
4. Duże różnice społeczno-ekonomiczne między regionami, czasem ta pomoc jest głównie materialna, potem można próbować zaradzić potrzebom duchowym. Inna sytuacja dot. Carlosa i Grace ze wspólnoty w Manili – oni mają inne potrzeby, możliwości.
5. Jako dyrektorka SNR na Filipinach chcę dotrzeć wszędzie, ale to jest niemożliwe (finanse, odległość, pandemia) – to są duże wyzwania.

Kraków

1. Wzmocnić formację dzieci i młodzieży; rodzice są wierzący, a dzieci czasem odchodzą od Kościoła, wesprzeć tych rodziców.

2. Godzina święta (godzina modlitwy wynagradzającej grzechy) była troską bł. Matki, by siostry pielęgnowały ją. Taka godzina adoracji jest dla nas wyzwaniem, by to podjąć w naszych wspólnotach.
3. Materiały dobierane są do możliwości i potrzeb grupy, czasem temat spotkania schodzi na drugi plan z powodu potrzeb aktualnych. Nie mamy wtedy poczucia zaniedbania.
4. Warto do formacji włączyć więcej informacji o Matce Założycielce. Rodziny są zainteresowane informacjami o Zgromadzeniu.
5. Potwierdzamy, że cykliczność programu formacyjnego jest bardzo dobra. Nie przeszkadza, że jest powtarzana. My jesteśmy w innym momencie życiowym, jest inna gleba, inne warunki i słowo wpada i przynosi owoc.

Francja

1. Podziękowanie za materiały formacyjne, za zaangażowanie siostr i członków przy ewaluacji tych materiałów. To wielka praca jednej i drugiej strony.
2. Wiemy, z czego możemy teraz korzystać.
3. Chcemy iść razem ku Najświętszej Rodzinie. Chcemy pracować w oparciu o materiały – chcemy się trochę nawrócić. Idźmy razem w tej formacji, mamy te same wartości!

DZIEŃ 6. 21.06.2022 (wtorek)

TEMAT: Do podjęcia jakich kroków zaprasza nas Duch Święty, abyśmy wzrastali w naszym „podążaniu razem: CSFN i SNR”?

Ostatniego dnia spotkania podczas Mszy św. obecni członkowie SNR odnowili swoją przynależność do Stowarzyszenia, najpierw w języku angielskim, a następnie w języku polskim.

Modlitwę na początek dnia poprowadzili przedstawiciele SNR z Filipin s. Mary Michael Banquil, s. Rosalie Marie Madelo oraz Grace Garrucho Nava i Carlos Olivares Nava.

S. Speranza Grzebielec, międzynarodowa koordynatorka SNR, zaproponowała, by rozpocząć ten dzień pracą w prowincjach i podjąć słuchanie i rozeznanie, do czego zaprasza nas Duch Święty, zarówno na poziomie prowincji, jak i na poziomie międzynarodowym. O godz. 11.00 spotkaliśmy się wszyscy na nowo, by podzielić się naszymi refleksjami.

Co usłyszeliśmy, co nas poruszyło, jakie kroki chcemy podjąć jako CSFN i SNR?

Wnioski:

KRAKÓW

W ramach prowincji:

1. Brak Sióstr na spotkaniach – jako członkowie chcemy podjąć modlitwę o powołania zakonne.
2. Modlitwa o święte Siostry i święte rodziny.
3. Najbardziej przemawiające jest świadectwo życia – przynaglenie do bycia świętymi jako małżonkowie.
4. Organizować spotkania modlitewne online dla wszystkich w prowincji – 1 raz w miesiącu różaniec.
5. Ważna formacja młodzieży – współpracować z s. odpowiedzialną za powołania i szukać form pracy z młodzieżą.

Międzynarodowo:

1. Organizować spotkania o bł. Matce Franciszce przy okazji świąt nazaretańskich.
2. Praktykować „godzinę świętą” w ramach spotkania formacyjnego.
3. Aktualizować wiedzę o dokumentach Kościoła i intencjach Ojca św.

FRANCJA

W ramach prowincji:

1. Zastanawiano się, jak zachęcić członków do regularnego udziału w spotkaniach SNR.
2. Ustalić kalendarz spotkań na cały rok, żeby ułatwić udział w spotkaniach.
3. Przypomnieć sobie na nowo statuty SNR, nasze zadania oraz formować się na takim samym poziomie jak w innych prowincjach.
4. Wprowadzić program formacyjny dla dzieci i młodzieży ze wspólnoty.

WARSZAWA

W ramach prowincji:

1. We wszystkich wspólnotach przeprowadzić konferencję o budowaniu wspólnoty; przygotować konspekt (o odpowiedzialności za budowanie wspólnoty, jedni za drugich, troska o wspólne dobro, o porządek).
2. Dążyć do tego, by w każdej wspólnotie podczas skupienia odbywało się dzielenie w małej grupie. Zawsze przypominać o zasadach dzielenia.
3. Troszczyć się o to, by zawsze podczas skupień oraz rekolekcji było spotkanie formacyjne z katechezą dla dzieci i młodzieży (ok. 15 min.)
4. Uczyc odpowiedzialności, włączać częściej świeckich członków do współpracy.

Międzynarodowo:

1. Kontynuować tego typu spotkania międzynarodowe.
2. Szerzyć kult Świętej Rodziny w każdej prowincji (nabożeństwa, modlitwa do Świętej Rodziny).
3. Tworzyć regularnie, np. raz w roku międzynarodowy biuletyn SNR w wersji polskiej i angielskiej zawierający jakieś elementy formacyjne oraz pokazujący, co dzieje się w naszych prowincjach.
4. Wprowadzić nowy element rytuału przyjęcia nowych członków według wzoru, który w projekcie statutu Bractwa Świętej Rodziny proponowała bł. Franciszka Siedliska.
5. Przy okazji 150-lecia CSFN zorganizować sympozjum o Świętej Rodzinie dla członków SNR oraz Sióstr Nazaretanek.

6. W roku jubileuszu organizować na zoom międzynarodowe spotkania modlitewne.

AUSTRALIA I USA

W ramach prowincji:

1. Poranne odnowienie przyrzeczeń było bardzo dobre i ważne. Odnowić przynależność w naszych prowincjach, odnowić miłość i szerzyć ją, pogłębiać wiarę.
2. Jako członkowie obecni na tym spotkaniu chcemy być dla współbraci z naszych grup wzorem, chcemy żyć tym, co zostało powiedziane, przekazać im to, podzielić się z nimi tymi treściami.
3. Podejmować dzielenie się w grupie tym, jak wzrastamy, jak podążamy za Świętą Rodziną.
4. Współpracować więcej z Siostrami, dawać podpowiedzi, dzielić się pomysłami, trudnościami, współpracować z nimi, zachęcać innych do tego.

FILIPINY

W ramach prowincji:

1. Radość, że możemy być razem. Dzielić się doświadczeniem, jak wzrastamy razem, CSFN i SNR. Podzielić się tym międzynarodowym bogactwem.
2. Potrzeba budowania wspólnoty przez jednakową formację. Chcemy iść razem, kontynuować modlitwę „godziną świętą” i comiesięczne spotkania.
3. Promować SNR wśród nowych rodzin, odwiedzać rodziny indywidualnie, docierać do nich osobiście, zapraszać je do Stowarzyszenia.
4. Pomysły z Polski dotyczące formacji chcemy wcielić w życie i przetłumaczyć je na nasze języki.

BIAŁORUŚ

W ramach prowincji:

1. Podzielić się tym, co przeżywalismy tutaj podczas 3 różnych spotkań:
 - a. Dla członków SNR – obraz tego, co było, zachęcić do odpowiedzialności, przypomnieć zobowiązania, zaplanować organizację, przebieg spotkań, zaproponować konkretną formację.
 - b. Dla Sióstr odpowiedzialnych – opowiedzieć, jak działa SNR w innych prowincjach, jak siostry pracują w pełnym wymiarze dla Stowarzyszenia lub jak godzą obowiązki. Zobaczyć priorytety, a wśród nich jakim priorytetem jest SNR
 - c. Dla przyjaciół – pokazać perspektywę SNR w świecie, zadając pytanie: Dlaczego niektórzy z nich nie chcą się włączyć do SNR?

2. Przetłumaczyć materiały formacyjne na język białoruski.
3. Monitorować działania wspólnot co jakiś czas, jak wygląda wspólnota, formacja, co się dzieje - spotkania z siostrami i liderami wspólnot.
4. Przetłumaczyć lub napisać w języku białoruskim biografię Matki Założycielki.
5. Zorganizować spotkania z rodzinami wyjeżdżającymi z Białorusi do Warszawy, otoczyć te rodziny duszpasterską troską.

Międzynarodowo:

1. Organizować spotkania międzynarodowe, np. raz na 3 lata, by ustalić perspektywę, odczytywać znaki czasu.
2. Spotkania robocze, np. Polska-Białoruś, np. symposium, zaprosić Siostry i rodziny z Ukrainy.

WNIOSKI KOŃCOWE:

W wyniku rozmowy i głosowania podjęto następujące inicjatywy:

- 1. Organizacja kolejnego międzynarodowego spotkanie sióstr dyrektorek oraz przedstawicieli członków SNR za 3 lata.**
- 2. Materiały formacyjne zostaną przetłumaczone na język angielski w ciągu najbliższego roku do 30 czerwca 2023 r., a następnie zaadoptowane we wszystkich prowincjach. Białoruś oraz Filipiny będą sukcesywnie tłumaczyć materiały na swoje języki.**

Prowincje podjęły się tłumaczenia następujących materiałów:

1. Fiat voluntas Tua – s. Justyna Czerwińska
2. Święta Rodzina naszym wzorem – SNR Kraków
3. Za Jezusem z Nazaretu – SNR Białoruś
4. Z Maryją w naszych rodzinach – SNR USA
5. Pod opieką świętego Józefa – SNR Warszawa
6. Żyć mocą Ducha Świętego – SNR Kraków
7. Rodzina Kościołem domowym – s. Justyna Czerwińska
8. Szerzyć Królestwo Boże – s. Lucyna Frączek

3. Międzynarodowy biuletyn będzie wydawany w styczniu każdego roku. Do końca grudnia należy przesłać materiały w postaci tekstów i zdjęć (ok. 2 tys. znaków i 2-3 zdjęcia). Pierwszy numer przygotowuje SNR Warszawa, Bożena i Janusz Malcowie.

4. Wprowadzamy symbol świecy do rytuału wstąpienia do SNR. S. Maksymiliana Dojcz opracuje odpowiednie materiały, by wprowadzić je do formularza do podręcznika dla dyrektorek.

Na zakończenie s. Speranza podziękowała wszystkich uczestnikom za piękne i dobre spotkanie, a następnie zostało zrobione wspólne zdjęcie przy figurze Świętej Rodziny przed domem generalnym.

Sprawozdanie przygotowały:

*w j. polskim - Bożena Malec, SNR Warszawa,
w j. angielskim - s. Maria Magdalena Rybak CSFN*